CORINNE MICHAELS

tady a teď

BARONET

Tady a teď

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

BARONET

Corinne Michaels

Tady a teď – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

tady a teď

tady a ted'

CORINNE MICHAELS

BARONET

Copyright © 2025. HERE AND NOW by Corinne Michaels
Translation © Ivana Dresia 2026

ISBN v tištěné verzi 978-80-269-2968-0
ISBN e-knihy 978-80-269-2974-1 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-269-2975-8 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-269-2969-7 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

1. kapitola

Miles

Jdeš pozdě,“ říká Eloise, když otevírá dveře, ruku položenou na obrovském břichu.

„Taky tě zdravím, moje krásná sestřičko,“ usměju se na své dvojče.

Ignoruje to. „Jsem unavená, šestasedmdesát měsíců těhotná a můj manžel se před dvěma týdny rozhodl hrát hokej s mým idiotským bratrem a zlomit si nohu. *Jdeš pozdě*, to je všechno, co ti řeknu.“

„Nevěděl jsem, že žena může být těhotná tak dlouho,“ snažím se zdůraznit tuto poznámku místo té o zranění, které bylo zcela evidentně moje chyba. Teda, možná ne tak docela moje chyba, protože já jsem mu nohu samozřejmě nezlomil, ale byl jsem důvodem, proč vůbec ten hokej hrál.

Eloise se zamračí. „Vyřadil jsi mého manžela z provozu.“

„Neudělal jsem to schválně. Tak kde máš toho pacienta?“

„V obýváku – se zvonečkem.“

Z toho musí být moje sestra nadšená.

„Kdo mu ten zvoneček dal?“ zeptám se.

„Tvůj synovec.“

No samozřejmě, protože je to malý provokatér, stejně jako bývala jeho matka.

„Abychom byli spravedliví, zní to jako něco, co bys udělala ty,“ připomenu jí.

Eloise je typická mladší sestra – i když je mladší jenom o tři minuty. Po celou dobu našeho dětství byla klasicky otravná, ale měla i svou nevyzpytatelnou stránku. Naše babička nikdy nevěděla, co si s ní má počít, protože byla až moc chytrá, občas ke své vlastní škodě. Já jsem využíval svou přebytečnou energii na hokej, ale jelikož Eloise nesnášela sport, vyžívala se v tom, že způsobovala spoustu potíží.

Eloise si povzdechne. „Já vím, a proto se na něho ani nemůžu zlobit. Dělala jsem všechno možný pro to, abych vytočila babičku. Zdá se, že můj syn to zdědil po mně.“

Naše matka zemřela, když nám s Eloise byly pouhé čtyři dny. Po porodu se u ní objevily nečekané komplikace, které bohužel měly fatální následky. Ujala se nás babička z matčiny strany, protože náš otec nechtěl sám vychovávat dvě miminka.

Viním z toho doktory a nemocnici. Měli ji líp hlídat, měli to předvídat. Místo toho jsme se sestrou ztratili matku, kterou jsme ani neměli šanci poznat.

„A kdepak je náš malý Ethan?“

„Venku na dvoře. Nejspíš něco sprejuje na stodolu nebo dělá nějaké jiné vylomeniny, ze kterých mi brzy zešediví vlasy.“ Sestra se posadí na kuchyňskou židli, ztěžka si povzdechne a odfoukne si ofinu z čela. „Já už nemůžu, Milesi. Jsem na hranici svých sil. Ethan a ty jeho věčné skopičiny, Doug po operaci nohy a já jsem na rozsypání… už to prostě nevydržím.“

Když Eloise čekala Ethana, nebylo to snadné období. V jednu chvíli byla přesvědčená, že zemře, stejně jako naše matka. Naštěstí neměla ani jediný problém. Podle jejích vlastních slov měla přímo učebnicový porod. Dnes však v jejím výrazu převažuje stres a obavy.

Přistoupím blíž a sednu si vedle ní. Opatrně položím ruku na její předloktí. „Jsem tady."

Pořád se mračí. „No jo, to mi moc nepomůže."

Ze všech sil se snažím mít na paměti, že je náladová, že za to můžou hormony a že si to nemám brát osobně. „Ale to by mělo. Já jsem v téhle rodině ten zodpovědný."

Eloise se hořce zasměje a odstrčí moji ruku. „To ty jsi ho donutil hrát hokej, a teď je všechno na *mně*!"

„To není fér, nikdo tvého manžela k ničemu nenutil. Ale beru to na sebe, jestli ti to udělá dobře."

„Udělá."

„V tom případě máš pravdu, je to moje chyba."

„Vždycky je to tvoje chyba," prohlásí a masíruje si břicho.

V tom okamžiku zazvoní zvoneček a já přísahám, že vidím, jak jí z uší začíná vycházet pára. Vzhledem k tomu, že Eloise se podle všeho dostala do bodu, kdy by mohla Douga skutečně zabít, slituju se a zakročím. „Půjdu se podívat, co chce."

Vidím, jak se napětí v jejích ramenou trochu uvolňuje. „Seber mu ten zasranej zvoneček, než mu ho zastrčím hluboko do…"

„Strýčku Milesi!" Ethan vběhne do místnosti a málem mě porazí.

Pevně ho obejmu a pak na něj vrhnu svůj nejlepší autoritativní pohled ředitele školy. „Posprejoval jsi stodolu?"

„Ne.“

„Udělal jsi něco, z čeho by tvoje máma mohla předčasně porodit?“

Podívá se na ni a pokrčí rameny. „Myslím, že ne.“

„Tak dobře. Pokračuj.“

Eloise obrací oči v sloup. „Jsi tak nápomocný.“

„Dělám, co můžu,“ zakřením se.

„Tak se běž podívat, co ten osel se zvonkem zase chce.“

Políbím ji na tvář a pak zamířím do obývacího pokoje, abych zjistil, čeho se sakra můj švagr snaží dosáhnout, kromě toho, že úspěšně přivádí mou sestru k šílenství.

„Čau, debile,“ pozdravím ho.

Doug leží na pohovce, nohu má podloženou řadou polštářů a postranní stolek je plný léků, vody a prázdných talířů.

„Já že jsem debil? Od tebe to sedí. To ty se mě pokoušíš zabít, donutil jsi mě, abych si vzal psychopatku, a teď jsem si kvůli tobě zlomil nohu.“

„Vidím, že přeháníš jako vždycky, vole.“ Sedám si na pohovku naproti němu. „Nenutil jsem tě, aby sis vzal psychopatku. Zaprvé je to moje sestra a zadruhé si myslím, že ve skutečnosti bys mi měl být vděčný.“

Odfrkne si. „Už ses s ní dnes setkal, že?“

„Víš, že tě zabije, jestli tohle uslyší.“

„V tuhle chvíli mi smrt připadá jako ta lepší varianta.“

Oba se tomu zasmějeme. „A proč jsi vlastně říkal, že se tě pokouším zabít?“

Zamyslí se. „Pamatuješ, jak jsme spolu byli v Evropě a ty jsi pořád objednával panáky, dokud jsem málem nevyzvracel všechny vnitřnosti?“

„No jo, starý dobrý časy.“

Doug a já jsme čtyři roky sloužili u americké námořní pěchoty ve stejné jednotce.

Já jsem tam nastoupil hned po vysoké škole, abych splatil studentskou půjčku – zatímco Doug chtěl poznat svět. Okamžitě jsme se stali nejlepšími přáteli a on mě pak následoval zpátky do Virginie, seznámil se s mou sestrou a teď je doslova mým bratrem.

„Málem mě to zabilo."

„Ale jen málem," připomenu mu.

Obrátí oči v sloup. „Bylo by to lepší než tohle."

„Máš velké bolesti?"

Doug se snaží posunout a zasténá. „Strašný. Zítra mě čeká fyzioterapie a upřímně nevím, jak si s tím vším poradím."

To o něčem vypovídá, protože Doug je tvrďák. Nikdy si nestěžuje a obvykle bere všechno s humorem.

„To je mi líto, kámo."

„V pohodě. To já jsem ten debil, co si myslel, že může řádit na ledu jako zamlada. Už mi není dvacet."

„Ne, to tedy není," souhlasím.

„Ty máš co mluvit," odfrkne si.

„To je fakt, jenomže já jsem si nezlomil nohu a nepotřeboval jsem operaci. Přesto je mi líto, že ses zranil. Je to na hovno, zvlášť s dítětem na cestě."

„To dítě je součástí problému. Pořád jen poslouchám, co všechno jsem nestihl. Smontovat postýlku, vymalovat dětský pokojíček, připevnit solární panely… toho všeho jsem se ještě ani nedotkl. Navíc se Eloise včera s pláčem zhroutila, protože je hrůzou bez sebe, že se jí zase má narodit dítě."

„To chápu. Je stejně stará, jako byla tehdy máma, a musí to být obrovský nápor na nervy."

To je i důvod, proč mít děti není vysoko na mém seznamu priorit. Jsem šťastný, že jsem zábavný strýček

a ředitel školy. Můj život je naplněný dětmi jiných lidí.

Doug si povzdechne. „Pořád se ji snažím utěšovat, ale asi je to něco, co prostě musíme přečkat, že?“

„Nejspíš jo.“

„Ale úplně nejhůř se cítím kvůli tomu, že jsem jí slíbil, že se celé léto budu věnovat Ethanovi. Jak si určitě dovedeš představit… nudí se a dělá vylomeniny.“

„Co jsi s ním měl v plánu?“ zeptám se.

Loni v létě mi totiž volala sestra a ptala se, jestli by škola nemohla být celoročně, protože si nebyla jistá, jestli to zvládne. Byla docela legrace jí vysvětlovat, že ačkoli jsem ředitelem školy, není v mých pravomocech nastavovat školní kalendář. Dělá to školská rada, a ona se může stát její členkou, kdykoli bude chtít.

Ale myslím, že když jsem tehdy říkal tu poslední větu, už mi zavěsila.

Doug se ošije. „Ehm, vlastně právě proto jsem chtěl, aby ses zastavil.“

A do hajzlu.

„Ne,“ říkám okamžitě.

„Co ne?“

„Ne na cokoli, o co se mě chystáš požádat. Prostě ne.“

Škola skončila před dvěma týdny. Mám jeden měsíc pauzu, než se budu muset začít připravovat na další školní rok, a mám pocit, že se mi můj švagr do toho pokusí hodit vidle. Každý rok se na tohle volno těším. Je to jediný čas, kdy mám šanci se resetovat, nadechnout se a připravit se na chaos, který nastane, jakmile zase začne škola.

Tohle volno vážně potřebuju.

Je to jediná věc, kterou pro sebe dělám, ať se děje, co se děje, protože to ze mě dělá lepšího ředitele a člověka.

„Potřebuju, abys trénoval jeho hokejovou akademii.“

Zasměju se. „Tak to rozhodně ne.“

Doug se snaží posadit, ale chytne se za nohu, zaúpí a lapá po dechu. Vstanu a jdu k němu, jako bych mu snad mohl nějak pomoct, ale on mě jen odmávne rukou. „Sedni si, jenom bys to zhoršil.“

Vracím se na své místo a čekám, až se přestane svíjet v bolestech. „Jsi v pořádku?“

Dlouze vydechne. „Jo, dobrý. Jde mi o to, že já to dělat nemůžu.“

„A co kdyby se toho ujal některý z dalších fantastických otců ve městě?“

„Nedokážou ani pořádně vyplnit formuláře, natož aby trénovali děti. Je to jen parta šestiletých kluků, pro tebe to nebude tak těžký.“

Aha. Protože s menšími dětmi je to ve sportu jednodušší? Ne, není. Nedávají pozor, nedokážou se dlouho soustředit, nemají základy a kladou milion otázek.

„Hele, i když s tebou soucítím, tak do toho nejdu.“

„Dlužíš mi to,“ řekne Doug se zdviženým obočím.

Zakroutím hlavou. „Nic ti nedlužím. A mám svoje plány.“

„Tak je zruš.“

Odfrknu si. „To kurva neudělám. Pronajal jsem si chatu v Michiganu. Budu chytat ryby, užívat si ticho a naprostý klid od děcek.“

Nechápejte mě špatně, mám rád děti. Pracuju s nimi celé dny. Nicméně, jakožto ředitel střední školy jsem obklopený teenagery. Teenageři nejsou děti. Nejsou ani dospělí. Většinu dní v týdnu to vlastně ani nejsou lidi. Jsou to malé skořápky lidí, které disponují nekonečnou zásobou darebáctví, a musí to ze sebe

dostat ven. Někteří z nich to umějí potlačit lépe než jiní. Nicméně i tak je toho na mě dost a já prostě potřebuju strávit příští měsíc bez dětí.

Nechci vidět žádné děti.

Žádné.

Ani jedno.

Žádné stopy po malých lidech, kteří mě nutí zpochybňovat moje životní volby.

Každý červenec je moje šťastné období. Po jedenáct měsíců v roce nemám žádné volno. Tohle je opravdu jediný čas, kdy si můžu dobít baterky.

„Dobře. Takže *ty* řekneš Ethanovi, proč nemůže letos hrát hokej. Protože jsi mě přinutil, abych šel na led."

„To je podpásovka, Dougu. Totální podpásovka."

Moc dobře ví, že tohle Ethanovi neřeknu.

Pokrčí rameny. „Já to nemůžu dělat. S touhle nohou si ani neobuju brusle, natož abych trénoval děti."

„Stačí si obout jednu brusli a tu druhou si můžeš nasadit na berle," částečně žertuju.

Bylo by to aspoň trochu zábavné – pro mě.

„Běž do hajzlu."

Zdá se, že Dougovi to nepřipadá tak vtipné.

„To vy dva s Eloise jste se rozhodli rozmnožovat, tohle je váš problém."

Doug krátce přikývne. „Tak dobře. Jak myslíš."

Jsou chvíle, kdy vím, že to, co člověk řekne, není to, co tím míní, a tohle je jedna z nich. Než stačím něco dodat, Doug zařve na mého synovce. Jelikož jsem zde na návštěvě, je jasné, že Ethan je někde blízko, protože vždycky doufá, že s mojí podporou dokáže Eloise vytočit ještě o něco víc.

Přiběhne rychleji, než dokážu vstát, natož vzít roha.

„Ano, tati?"

„Musím ti něco říct. Protože jsem si zlomil nohu, nemůžu trénovat vaši hokejovou akademii. Vím, že ses na to moc těšil a že jsem ti to slíbil, protože nikdo z ostatních tátů nemohl, ale prostě to nejde. Požádal jsem strýčka Milese, protože on se málem stal slavným hokejistou. Ale prý musí sedět v chatě u jezera a chytat ryby."

Obrátím oči v sloup. „Takhle jsem to neřekl, ale…"

„Prostě má moc práce a nezvládne to."

„To už přeháníš, Dougu," pronesu tlumeně.

Ethan spěchá ke mně. „Strýčku Milesi, byl bys ten nejlepší trenér na světě! Prosím! Jsi o tolik lepší než táta. Prosím, budeš nás trénovat? Nechci celý léto trčet doma s tím *miminem*. Prosím!"

Mrknu na svého kdysi nejlepšího přítele a pak se podívám na Ethana. Idylické výhledy, čerstvý vzduch a dny, kdy sedím s vábničkou u vody, se začínají rozplývat, když se na mě můj synovec dívá prosebnýma očima.

Ztěžka si povzdechnu, protože vím, že bez ohledu na to, jak moc potřebuju léto bez dětí, nedokážu mu říct ne.

Protože jsem hodný strýček.

Do prdele, proč jsem se sem přijel podívat, jak se tomu zmrdovi daří? Proč jsem radši nezůstal doma?

„Jak dlouho ten seminář trvá?" ptám se rezignovaně. Už je mi jasné, že se z toho nevykroutím.

„Prostě celý měsíc červenec," prohodí Doug, jako by mi právě nezkazil celé léto.

„Prostě?"

Přikývne. „Jsou to čtyři týdny a jen tři dny v týdnu."

„Aha, jenom. A nech mě hádat, volné dny bych měl někdy uprostřed týdne?"

„Úterky a čtvrtky," zazubí se.

Samozřejmě. Proč to udělat tak, abych mohl jet do domu u jezera aspoň na prodloužený víkend? Prostě mi to poserou celé.

„Zavolám na zimní stadion a domluvím se," říkám rezignovaně.

„Vážně?" vyhrkne Ethan a téměř vibruje nadšením.

„Udělám to, protože tvůj táta není schopný cokoli dělat, aniž by se mu něco nestalo."

Ethan radostně zavýskne. „Musím to jít říct kamarádům!" Pak vyběhne z místnosti, a vejde Eloise.

„Z čeho má takovou radost?"

Doug se podívá na svou ženu s potutelným úšklebkem. „Tvůj bratr bude trénovat hokejovou akademii, takže budeš mít od Ethana pokoj."

Eloise zvlhnou oči, a ačkoli jsem naštvaný, že mi překazili jediný měsíc volna, když se na ni teď dívám, mám pocit, že to všechno stálo za to. „Miluju tě, Milesi Andersone. Mám takový štěstí, že jsi můj bratr."

Rádoby nonšalantně nad tím mávnu rukou. „Jo, jo. Můžeš mi to oplatit tím, že svýmu manželovi schováš prášky proti bolesti."

Ušklíbne se. „Platí."

„Hazel! Potřebuju čaj. A možná i koláček. Nebo dortík. Sakra, dej mi to všechno," křičím, zatímco vcházím do dveří Prose & Perk. I když normálně neřvu, je to první týden, který musím strávit tady, místo abych se vyvaloval v chatě u jezera.

A už za hodinu musím na zimní stadion.

Abych se vypořádal s dětmi.

Spoustou dětí.

„Vím, že nekřičíš na mě.“ Vyskočí zpoza pultu, ruce v bok, a tak hrozivě se na mě mračí, až se mi z toho scvrknou koule.

„Máš pravdu.“

„Protože jsem tvůj jediný zdroj kofeinu v tomhle městě a vím, že mě nechceš naštvat.“

„To bych si nedovolil. Moc se omlouvám.“

Uculí se. „No proto.“

Hazel je konstanta v mém životě. Vyrůstala v Ember Falls, stejně jako já, a i když je o tři roky mladší, odjakživa to byla moje dobrá kamarádka.

„Mohl bych poprosit o čaj s medem, dortík a možná i o změnu jména?“ zeptám se.

„Není dnes první den hokejové akademie?“

„Jak to víš?“

Pokrčí rameny. „Ve městě se o tom mluví.“

„Jo, to si dokážu představit.“

Hazel se vrací zpátky za pult a zamíří k automatu na kávu. „Nezapomínej, že barista je něco jako terapeut. Lidi mi řeknou všechno.“

„Prozraď mi všechna ta tajemství… zvlášť pokud jde o mou sestru.“

„Ani za nic, kámo. Vlastně jsem se o té akademii dozvěděla od Penelope.“

„Tvoje nová baristka?“

Hazel mi přinese šálek čaje a opře se o pult. „Přesně tak. Její syn, se kterým ses už seznámil, je blázen do hokeje a podle všeho je taky ve tvým týmu.“

„Jmenuje se Kai, že?“

„Jo.“

Působil na mě jako hodný kluk. Trochu stydlivý a hodně nervózní, když jsem ho potkal na základní škole v den, kdy jsem tam vypomáhal. Byl neuvěřitelně zdvořilý, což je příjemná změna.

Samozřejmě, že jsem měl neskutečný problém soustředit se na něj, protože jsem nemohl odtrhnout oči od jeho matky. Penelope je neskutečně nádherná. Je drobná, má rezavě hnědé vlasy a ty nejmodřejší oči, jaké jsem kdy viděl. Člověk by se v tom pohledu mohl snadno ztratit.

Ke konci školního roku jsem měl tolik práce, že jsem sem ani nestihl zajít na čaj a snídani, což je možná nakonec dobře, protože bych z té překrásné ženy nedokázal spustit oči, zatímco by mi připravovala horký nápoj a muffin.

Chovat se jako koktající idiot v přítomnosti krásných dívek může být někdy prokletím.

„Takže jaký je vlastně její příběh?“ vyzvídám a snažím se, aby to znělo nezaujatě.

Nicméně podle výrazu v Hazelině tváři se snažím marně.

„Upřímně řečeno, nevím. Neřekla mi, proč skončila v Ember Falls, ale je to skvělá zaměstnankyně, která chodí do práce včas, tvrdě pracuje a nikdy si nestěžuje. Nejsou s ní vůbec žádné problémy a pro mě je učiněným darem z nebes.“

Taky bych si přál, abych měl kolem sebe co nejvíc takových lidí. Miluju svoji práci. Být ředitelem střední školy mi přináší spoustu šťastných okamžiků. Ačkoli puberťáci umí být otravní, zároveň jsou také úžasní. Jsou zábavní a člověk se s nimi každý den naučí něco nového.

Nicméně můj personál je náročný. Učitelé jsou špatně placení a přepracovaní. Je to škoda, a i když bych si moc přál, abych to mohl nějak změnit – nedokážu to. Polovinu dní se je snažím přesvědčit, aby neutekli.

Ne že bych jim to mohl mít za zlé.

„Jsem rád, že vám to klape,“ říkám jí s úsměvem.

„Já taky. Překvapuje mě, že jsi ji ještě nepotkal, protože bydlí jen kousek od tebe.“

Zavrtím hlavou. „Vůbec jsem ji tu neviděl.“

Bydlím v severní části Ember Falls. Můj dům stojí na úpatí hory, kdežto většina města je spíše na západě, kde jsou vodopády. Město bylo ve skutečnosti postavené kolem nich, ale já jsem koupil velký pozemek bokem a postavil si na něm dům. Líbí se mi, že to mám blízko do města, když potřebuju, ale mám své útočiště, které je dost daleko od toho všeho.

Existují jen dva další lidé, kteří bydlí blízko mě, pan Kipland, který tam žije odjakživa, a nějaký chlapík z Kalifornie, který koupil jediný pozemek kousek ode mě, na němž je právě ten dům, který si v současné době pronajímá Penelope.

„Každopádně se cítím líp, když vím, že tě má za souseda.“

Usmívám se. „Ano, jsem známý tím, že jsem společenský a moc milý.“

Hazel se zasměje. „Jo, rozhodně jsi jeden z těch lepších. A jak se má Eloise?“

„Má se dobře. Dítě se má narodit co nevidět, ale nejsem si jistej, jestli už nezabila Douga.“

„Mohl bys jí to mít za zlé?“ zeptá se Hazel, když mi podává dortík.

„Ani v nejmenším. Momentálně bych jí s radostí pomohl zakopat tělo.“

„Vzhledem k tomu, že je to jeden z tvých nejlepších přátel, tak se trochu divím, že ses zničehonic obrátil proti němu.“

Pokrčím rameny. „Právě teď jsem měl být u jezera. Je to jeho chyba, že nejsem.“

Hazel se uchechtne. „To chápu. No, radši bys měl už jít na kluziště.“

„Máš pravdu, nechci přijít pozdě.“

„Hele, Kai je z toho fakt nadšenej. Možná by bylo fajn, kdybys ho mohl seznámit s ostatními dětmi…“

„Udělám, co budu moct,“ slíbím jí.

„Všichni ostatní kluci tam budou mít své táty, nebo aspoň slavné strýčky,“ zakření se. „On žádného tátu nemá.“

„Slibuju, že se mu budu věnovat. Jsem v tom docela dobrej.“

„Já vím.“

„Přestaň mi lichotit, Hazel, nebo ještě začnu být namyšlenej.“

Obrátí oči v sloup. „Radši už běž a užij si svou novou letní zábavu!“

Jo, už se nemůžu dočkat. Trénovat děcka místo rybaření – ohromná zábava.

2. kapitola

Penelope

Mami! Přestaň!“ Kai mi odstrčí ruce, když se mu pokouším zapnout zip na bundě.

„Kdyby sis vzal tu druhou bundu, nebyly by s tím takové potíže.“ Tenhle zip se vždycky zasekne. Přísahám, že to dítě tuhle bundu nedokáže zapnout, aniž by se zip neponičil.

Kai naštvaně zafuní, zatímco já stále bojuju se zipem. Silně zatáhnu, až se látka za ním uvolní a já konečně zapnu Kaiovi bundu.

Teď je čas nazout mu brusle.

Výborně.

Dřepnu si a prohlížím si je.

Hmm, takže nemám vůbec ponětí, jak je nasadit.

Mám odstranit ty gumové věci na spodku? Šněrují se v určitém pořadí?

Tohle jsou chvíle, kdy si opravdu přeju, abych měla ve svém životě muže. Ne že by Kaiův otec něco věděl o sportu, ale stejně.

„Nepotřebujete pomoct?“ uslyším za sebou hluboký mužský hlas. Na zlomek vteřiny mě přepadne strach

a způsobí, že se mé tělo zablokuje, ale přinutím se nadechnout.

Nic se neděje. Je to v pořádku. Jsme v bezpečí. Není to on.

Dýchej.

Odkašlu si a dál se pokouším zavázat brusle. „Zvládneme to, ale děkuju."

„Jste si jistá? Zlomí si kotník, když je sešněrujete takhle."

Otočím se, abych viděla, kdo je ten neznámý muž, a sevře se mi žaludek. Je to Miles Anderson, neuvěřitelně pohledný ředitel střední školy, kterého jsme potkali, když jsem Kaie zapisovala do školy. Má na sobě mikinu s rukávy vyhrnutými až k předloktí, baseballovou čepici kšiltem dozadu a úsměv, ze kterého by roztála každá žena.

Nicméně je to jeho pohled, co mě odzbrojí.

Proč musí mít ty nejúžasnější smaragdové oči na světě?

Když jsme se poprvé setkali, tak se mi zdál prostě jen milý a přátelský, až když přišel do kavárny, uvědomila jsem si, že je opravdu atraktivní. Trochu jsem se bála, že až ho potkám znovu, bude mi připadat ještě hezčí, ale naštěstí už jsme na sebe nenarazili – až doteď.

A přesně jak jsem se obávala, teď už se mi zdá neuvěřitelně přitažlivý a sexy.

Matně si uvědomuju, že říkal něco o tkaničkách, a s úsměvem pohodím hlavou. „Měla jsem v plánu je utáhnout. Jen jsem se snažila vzpomenout si… jak se to dělá."

Z jeho hlubokého, hrdelního smíchu se mi málem podlomí kolena.

Během posledních šesti let jsem nepotkala žádného muže, který by mi připadal atraktivní. Myslela jsem si,

že se ve mně něco zlomilo. Můj bývalý mě často obviňoval, že se dívám na jiné muže, a zuřil kvůli tomu. Od té doby jsem trávila celý svůj život na útěku, snažila jsem se uniknout své minulosti a rozhodně jsem nehledala dalšího muže, který by mi zlomil srdce.

A přesně tak by to mělo i zůstat.

Miles na mě mrkne a otočí se ke Kaiovi. „Bruslíš často?“

Kai zavrtí hlavou. „Ještě nikdy jsem nebruslil!“

„Nikdy?“

Podívá se na mě s drzým úšklebkem na pohledné tváři, že mě přistihl při lži.

„Jednou jsme bruslili,“ říkám ve snaze zachránit ten hrozný trapas.

Miles si dřepne vedle mě. „Nevadilo by ti, kdybych ti pomohl, Kaii?“

Kai zavrtí hlavou. „Moje máma fakt neví, jak se to dělá. Musela se doma dívat na videa, aby se to naučila.“

Skvělé, odhalena šestiletým klukem.

„Pustila jsem si jen *dvě* videa.“

Miles se uchechtne. „No, na internetu je spousta dobrých videí.“

„Očividně ne o bruslích,“ povzdechnu si.

Miles mi ukazuje krok za krokem, jak zavázat tkaničky a jak se ujistit, že jsou pořádně utažené. Snažím se dávat dobrý pozor a dělat všechno pro to, abych se dívala jen na brusle, a ne na *něj*.

Nevypadá jako žádný ředitel školy, kterého jsem kdy poznala. Je vysoký a zpod čepice mu vykukují husté hnědé vlasy. Čím to je, že někteří muži vypadají v kšiltovkách tak atraktivně?

Stát tady a zírat na něj je opravdu špatný nápad. *Nepotřebuju* se zamýšlet nad tím, proč je tak přitažlivý.

To nevede k ničemu jinému než k hloupým rozhodnutím.

Takže jo, muži se mi nezdáli přitažliví od té doby, co jsem odešla od svého bývalého.

Až doteď.

Přála bych si, abych si dokázala vysvětlit, co ho odlišuje, ale vyzařuje z něj takový klid, že mám pocit, jako by dokázal ochránit každého ve svém okolí.

„Tak co? Jsou ty brusle pořádně utažené?“ zeptá se Miles mého syna.

„Jo!“

„Dobře.“

Přiběhne k nám další kluk a postaví se vedle Milese. „Omlouvám se, že jsem se ještě nepředstavil,“ říká Miles. „Jsem trenér Miles a tohle je můj synovec Ethan.“

„Ahoj, Ethane, já jsem Kai,“ vyhrkne můj syn vzrušeně.

„Ahoj! Strýčku Milesi, můžeme už začít?“ zeptá se Ethan Milese.

„Ještě ne.“

„Nejste náhodou učitel?“ ptá se ho Kai.

„Jsem ředitel střední školy, ale často navštěvuju i základní školu, abych dohlédl na tohohle darebáka,“ zasměje se a pocuchá svému synovci vlasy. „Trochu tam vypomáhám, protože tamní ředitelce se právě narodilo miminko.“

Usmívám se, když vidím zjevnou lásku, kterou chová ke svému synovci. „Nejsem žádnej darebák,“ odtuší Ethan.

„Jsi ještě horší, ale musím být milý, nebo si mě tvoje máma podá.“

Ethan se zazubí. „Povím jí všechno, co říkáš.“

„A já odjedu do domu u jezera a ty budeš bez trenéra,“ varuje ho.

Ethan si ztěžka povzdechne. „Fajn. Hej, Kaii, chceš se seznámit s ostatními kluky?“

Kai ke mně vzhlédne. „Můžu?“

Přikývnu. „Jen do toho.“

„Za dvě minuty buďte na ledě!“ zakřičí za nimi Miles, než se otočí ke mně. „Co všechno bychom neudělali pro lidi, které milujeme. Máte sourozence?“

Nechci být nezdvořilá, proto se přinutím k úsměvu a snažím se působit přátelsky. „Mám bratra.“

Sotva znatelně přimhouří oči. „Mladšího, nebo staršího?“

„Je starší.“

„Řekněte svému bratrovi, že tady máme klub, ve kterém je vždycky vítaný.“

Napřímím se. „Jaký klub?“

„Klub starších bratrů s mladšími sestrami, které nás dohánějí k šílenství,“ zavtipkuje Miles a mrkne na mě.

Směju se a kroutím hlavou. „Jsem si celkem jistá, že klub potřebují mladší sestry. Se staršími bratry není snadné pořízení.“

Potutelně se usměje a zvedne obě ruce, jako by se vzdával. „Já jsem učiněný anděl. Můžete se zeptat, koho chcete.“

Musím se smát. „Quinn by řekl to samé.“

„Zdá se, že váš bratr je chytrý člověk.“

„To rozhodně *je*.“

Můj bratr je inteligentní muž, bývalý člen Navy SEAL, vojenského útvaru speciálních sil Námořnictva Spojených států amerických, a můj největší ochránce. To on našel Ember Falls a přestěhoval nás sem. Od té doby, co jsem odešla z Chicaga, je to on, kdo mě a Kaie udržuje v bezpečí. I když mě miluje, taky by určitě řekl, že ho dohánim k šílenství, ale ten pocit je vzájemný.

Když jsme byli malí, Quinn mě s oblibou dostával do problémů.

„Už jsme se potkali, ale oficiálně jsem se ještě nepředstavil. Jsem Miles Anderson."

Přijmu jeho ruku a potřesu mu s ní. „Penelope… Walkerová." Málem jsem se nechala unést a řekla Millerová.

Přestěhovali jsme se sem před pár týdny, abychom unikli před svou minulostí, a když přijímáme novou identitu, vždycky chvíli trvá, než si zvykneme na nové příjmení. Jediná věc, o kterou jsem svého bratra žádala, je, aby naše křestní jména zůstala vždy stejná. Bylo by příliš těžké vysvětlovat Kaiovi, proč se jeho jméno změnilo.

„Jsem rád, že vás oficiálně poznávám."

Jeho teplá ruka drží tu mou o pár vteřin déle, než by bylo nutné, a já cítím mravenčení v podbřišku. Stáhnu ruku, zastrčím si vlasy za ucho a snažím se skrýt rozpálené tváře. „Já taky. Takže vy trénujete hokejový tým?" ptám se třesoucím se hlasem a doufám, že si toho nevšimne.

Vykročíme směrem ke kluzišti. „Ve skutečnosti to není moje práce, jen zaskakuju. Ethanův otec Doug si zlomil nohu a zjevně se nechce pokoušet trénovat lední hokej o berlích."

Zazubím se. „Rozumím, že by to mohl být problém."

„A nevidíte to taky jako zanedbání povinností? Správný otec by se o to měl kvůli svému synovi alespoň *pokusit*."

„Hmm, nejspíš ano."

Usmívá se a já cítím motýlky v břiše. Panebože, musím se vzpamatovat. V žádném případě spolu nemůžeme flirtovat.

Podívám se do země, než se znovu setkám s jeho pohledem.

„Jak jste se zabydleli v Ember Falls?“ zeptá se mě Miles.

„Myslím, že dobře. Jsme tady teprve pár týdnů, ale všichni jsou tu opravdu moc milí.“

Každý, kdo přijde do kavárny, si vždycky dá záležet, aby mě přivítal a řekl mi něco málo o sobě. A přísahám, že každý se zmíní o nějakém dítěti, které má nebo zná a které by se moc rádo seznámilo s Kaiem.

Poslední město, ve kterém jsme žili, nemělo tak dobrou atmosféru. Všichni byli milí, ale nikdo se s námi nebavil, pokud nemusel. Abych byla upřímná, docela mi to vyhovovalo. Když jsme se museli sbalit, neměla jsem z toho až tak špatný pocit, protože jsme tam neměli žádné skutečné vazby.

„Tohle město je opravdu plné laskavých lidí. Moc lidí se k nám nestěhuje, takže když dostaneme nějakou novou krev, žraloci mají tendenci kroužit kolem. Ale můžu vám slíbit, že se brzy zaměří na někoho jiného.“

Usmívám se. „To je dobré vědět.“

„Takže, odkud pocházíte?“ vyzvídá.

„Ze Severní Karolíny. A co vy?“

Není to lež, je to místo, kde jsem strávila velkou část svého dětství. Moje rodina vlastnila dům na pláži v Corolle a vždycky jsem se tam cítila jako doma. Vlastně to bylo místo, kam jsem odešla poté, co jsem opustila svého ex. Nicméně jeho lidi mě tam brzy našli, protože dům byl na moje jméno.

„Narodil jsem se a vyrostl v Ember Falls. Nežil jsem tu jen tehdy, když jsem studoval na vysoké a když jsem byl u mariňáků, ale pak jsem se vrátil a nemám v úmyslu odejít.“

Kéž bych mohla říct to samé. Opravdu se mi tu líbí. Tohle místo je krásné, s horami lemujícími hlavní část města.

Jedna věc, kterou řekl, ve mně vzbudila zájem. „Byl jste mariňák?“

Miles přikývne. „Jednou mariňák – vždycky mariňák.“

Směju se, protože to zní jako něco, co by řekl můj bratr. Než na to stačím reagovat, zakřičí na nás z druhé strany Ethan a ve tváři má netrpělivý výraz.

„Strejdo Milesi! Pojď! Je čas na bruslení!“

„Raději běžte, šestiletí kluci dovedou být velmi vytrvalí.“

„To ano, a nedokážu si v červenci představit lepší zábavu než dát jim hokejky a říct jim, aby jezdili na bruslích kolem dokola.“

Tiše se zasměju. „Tak hodně štěstí.“

Zasalutuje mi dvěma prsty. „Budu ho potřebovat.“

Jo, v tom má určitě pravdu.

„Mami, viděla jsi, jak mi to šlo?“ ptá se Kai vzrušeně.

„Viděla. Byl jsi úžasný.“

„Jo! Čtyřikrát jsem trefil puk a dvakrát jsem ho poslal do brány! Taky umím dobře bruslit.“

Nebudu zmiňovat, že tam nebyl brankář. „Viděla jsem.“

Odhazuje výstroj na zem vedle mě. „Jsem tak dobrý hokejista, že se mnou chce Ethan být ve stejném týmu. Miluju hokej, mami.“

Jsem moc ráda, že se mu to líbí a že nám Quinn našel město, kde je liga. Navíc je úžasné, že mi Hazel zařídila volno na jeho tréninky. Měla jsem takový

strach, že jí nebudu připadat dostatečně flexibilní, ale ona je opravdu báječná a chápe, že rodina je vždycky na prvním místě.

„To mám radost, broučku."

„Můžeme tady zůstat dlouho?" ptá se Kai s takovou nadějí v hlase, že mě z toho rozbolí břicho.

Bylo by jednodušší mu zalhat. Poskytlo by mu to útěchu, že může mít, co chce. Jenomže já to neudělám. Náš život není snadný a já k němu musím být upřímná, protože téměř všechno ostatní v našem životě je lež.

„Zůstaneme tu tak dlouho, jak to jen půjde," slibuju.

Jeho tvář trochu zesmutní, ale nakonec přikývne. „Rozumím."

Nesnáším, když ho musím zklamat. Kai si zaslouží mít ve svém životě stabilitu a přátele. Potřebuje kamarády, které by mohl dobře poznat a vyrůstat s nimi. Bojím se, že mu způsobím úzkosti, protože pokaždé, když si někde zvykne a cítí se dobře, musíme odejít. Nechci ho udržovat v permanentním strachu, protože to je moje práce jako jeho rodiče, ale zároveň ho, nás, musím udržet v bezpečí.

„Hele, co kdybychom si zašli na zmrzlinu?" pokusím se o taktiku odvrácení pozornosti, protože zmrzlina vždycky zabere.

„Můžu pozvat Ethana?"

Můj první instinkt je říct ne. Čím méně přátel tady budeme mít, tím jednodušší pro nás bude odejít, až budeme muset, ale… může to trvat dny, měsíce, nebo můžeme zůstat v Ember Falls navždy. Já to jednoduše nevím.

Ale prozatím mu alespoň můžu nabídnout naději, že tohle může být místo, kde bychom mohli zůstat delší dobu.

V duchu si povzdechnu a pak přikývnu. „Jasně, zlato.“

Rozběhne se na opačnou stranu dřív, než stačím říct něco dalšího. „Ethane! Nechceš si zajít na zmrzlinu?“

Oba kluci živě hovoří a já vidím, jak Ethan prosí svého strýce. Nejspíš souhlasí, protože oba začnou radostně poskakovat a pak se ženou ke mně, s Milesem za zády, nesoucím veškerou výstroj.

„Omlouvám se, řekla jsem mu, že se může Ethana zeptat, a on hned vyrazil,“ vysvětluju, když se Miles přiblíží.

„Žádný problém, jsem si jistý, že moje sestra bude štěstím bez sebe, když ho vrátím nadopovaného cukrem.“

Musím se smát. „To se vsadím. To prostě miluje každá matka.“

Mrkne na mě. „To je moje odplata za zrušenou dovolenou.“

„Zrušil jste dovolenou?“

„Jo. Teď jsem měl být v Michiganu, sedět u vody, chytat ryby a popíjet pivo.“

„A místo toho trénujete hokej a rybářský prut jste vyměnil za hokejku,“ říkám s úsměvem.

„Prostě jsem to kvůli Eloise musel udělat.“

„To je vaše sestra?“ zeptám se.

„Ano. Je to moje dvojče a podle jejích slov je už dva tisíce měsíců těhotná a já jsem jejímu manželovi zlomil nohu, takže jsem povinen zaskočit za něj jako trenér, aby byl Ethan alespoň tři dny v týdnu mimo dům.“

„Počkejte, vy jste svému švagrovi zlomil nohu?“

Zavrtí hlavou. „Ne přímo. Hrál se mnou hokej a zranil se. Sestra mě obviňuje, protože je to tak jednodušší. Ale to je v pohodě, beru to na sebe a Doug zůstává mým dlužníkem.“

Vykročíme k autu, kde už na nás čekají kluci. „Rozumím, že jste byl k trénování donucen. Ale jsem opravdu moc ráda, že to děláte. Kai… má občas problémy navázat přátelství s jinými dětmi, a tahle akademie byla pro něj opravdu důležitá.“

„V tom případě to stálo za to.“

„Myslela jsem, že to děláte kvůli svému synovci?“ zeptám se s úsměvem.

„To taky, ale… jako ředitel školy toho vídávám hodně a vím, že děti mají občas problém zapadnout ve městě, které je obydlené v podstatě jen starousedlíky. Jsem rád, že se skamarádil s Ethanem. Můj synovec se tady zná se všemi a ukáže mu co a jak,“ vysvětluje Miles.

„Můžu jet s Ethanem?“ zeptá se Kai, když dorazíme k autu.

„Ne, Kaii. Setkáme se s nimi na místě.“

Jsou určité věci, které prostě nepřipustím, a tohle je jedna z nich. Neustále potřebuju vědět, kde se nachází, a musím být schopná se k němu dostat ve chvíli, kdy Quinn zavolá a my budeme muset rychle odjet.

Zatváří se sklesle. „Dobře.“

Miles se do toho vloží. „Hele, věř mi, se mnou nechceš jet. Zeptejte se Ethana. Pokazí ti to reputaci, když se stýkáš s ředitelem školy.“

„Ale Ethan říkal, že jste byl v NHL!“

Otočím se k němu s vykulenýma očima. „Hrál jste v NHL?“

Miles zavrtí hlavou. „Ne. Měl jsem hrát, ale místo toho jsem se dal k mariňákům.“

„Opravdu? Můj strýc Quinn byl člen Navy SEAL a já budu přesně jako on.“

Takže teď už mu nemůžu zamlčet, čím se živil můj bratr.

Miles se podívá na mě a povytáhne obočí. „Je to pravda?“

Pokrčím rameny. „Ano, ale moc o tom nemluvíme.“

„SEALs jsou samozřejmě pověstní svou skromností.“ Musím se smát a odvracím zrak. Můj bratr a jeho přátelé rozhodně nejsou skromní. Miles se znovu soustředí na Kaie. „Pojedeme hned za vámi, dobře?“

Kai přikývne. „Oukej.“

Cestou autem do cukrárny Kai pořád dokola vypráví o Milesovi, Ethanovi a dalším chlapci jménem Sam. Povídá mi o tom, jak jsou super a jak se už nemůže dočkat dalšího tréninku.

Vyzařuje z něho taková radost a štěstí, že se nepřestávám usmívat. Modlím se, abychom tentokrát mohli zůstat tady. Vím, že Quinn a jeho tým dělají naprosto všechno pro to, aby po nás smazali stopy, ale s muži, kteří mě honí, je to permanentní hra na schovávanou.

Je to vyčerpávající a frustrující, protože chci prostě jen žít svůj zatracený život.

Jakmile zaparkuju auto před malou cukrárnou, Kai vyrazí ze dveří a běží ke vchodu, kde čeká na Ethana.

S Milesem se na sebe usmějeme, když následujeme kluky dovnitř. „Až po vás,“ řekne, když otevře dveře.

„Děkuju.“

Za pultem stojí mladá dívka v uniformě ve stylu padesátých let a vřele se usmívá na Milese. „Dobrý den, pane Andersone!“

„Dobrý den, Matildo,“ odpoví.

„Zdravím, pane Andersone!“ volá na něj nějaký kluk od stolu.

„Ahoj, Grante.“

Zatímco stojíme u pultu, přijde k němu starší žena, kterou jsem ještě ve městě nepotkala, a usmívá se.

„Milesi, jak se mají Doug a Eloise? Nedávno jsem na ně myslela. Ach, a kdopak je tohle?“

„Paní Hawkinsová, to je Penelope. Pracuje u Hazel v kavárně.“

Její oči se rozšíří. „Dobrý den! Tolik jsem toho o vás slyšela. Ehm, zas tak moc toho není. Jde jen o to, že my staré dámy jsme banda kvokajících slepic, které rády klevetí. Takže jsem slyšela, že jste se sem přestěhovala a máte syna?“ Podívá se k místu, kde stojí Ethan s Kaiem.

„Ano, přistěhovali jsme se do města asi před třemi týdny.“

„Tak vítejte v Ember Falls. Žiju tady celý svůj život a moje dcera Andrea je učitelkou na základní škole. Většinou učí druhou třídu, ale možná letos bude učit první. Možná bude učit vašeho syna,“ prohlásí paní Hawkinsová.

„Možná. Kai letos nastupuje do první třídy.“

„Ach. Já jen doufám, že ho bude učit moje dcera. Je to vynikající učitelka. Vím, že nejsem úplně nezaujatá, ale ona ty děti upřímně miluje.“

„V tom případě v to také doufám.“

V loňském školním roce měl Kai ve školce učitelku, která nebyla úplně nejlepší. Štvaly ji jeho nervové tiky a neustále nacházela věci, kvůli kterým ho kritizovala, což pak tyhle věci ještě zhoršovalo. Školní zdroje tam byly omezené a já musím sebekriticky přiznat, že schopnost doučování není jedním z mých mnoha talentů.

Miles se na ni vřele usměje a nakloní hlavu. „Měli bychom dětem koupit zmrzlinu, než Ethan začne revoltovat.“

Paní Hawkinsová se ušklíbne. „Tolik se podobá své matce.“

„Já to říkám pořád," přitaká Miles souhlasně.

Miles mi položí ruku na bedra a vede mě dopředu. „Je schopná mluvit celé hodiny a pořád o Andree. Nejlepší je mít vždycky nějaký únikový plán," šeptá mi do ucha.

Bojuju s rozechvěním, které se mě zmocní pod dotekem jeho ruky. Ach bože, tak krásně voní. Santalovým dřevem s náznaky jantaru a pelyňku. Je to opojné.

Nesmím se jím nechat očarovat.

Ne, potřebuju být střízlivá.

Co se to se mnou děje?

Odkašlu si a vystoupím z bubliny, kterou nevědomky vytvořil. „Rozhodně si to budu pamatovat."

V jeho očích se cosi zablýskne, ale zmizí to dřív, než to stačím pojmenovat. „Pokusím se vás varovat i před ostatními."

Usměju se. „To budu moc ráda."

Už jsem dostala asi tunu rad od Hazel. Byla ve všem velmi nápomocná, seznámila mě s okolím a vysvětlila mi, kdo je kdo.

„S klukama z Diskžokejů už jste se seznámila, že?" zeptá se Miles, když si objednáme zmrzlinu.

„Ano." Ultimate frisbee je zřejmě sport, který je v tomto městě velmi oblíbený. Jsou tu čtyři muži, kteří hrají spolu: Miles, Everett, Lachlan a Killian. Everett je nejlepší kamarád Hazel a chodí často do Prose & Perk, aby s ní buď poobědval, nebo vypil šílené množství kávy. „Hlavně s Lachlanem a Everettem."

„Killian žije většinu času v Bostonu, bývá tu jen občas."

„Hazel se zmínila, že provozuje velký byznys se seznamovacími aplikacemi?" vyptávám se, protože jsem zvědavá, jaké seznamky by to mohly být.

„Ano, to je pravda."

„To zní skvěle."

Zasměje se. „Jo, akorát je otrava, když se nás snaží přimět, abychom se tam zaregistrovali.“

Vezmeme si kornouty od dívky pracující za pultem a zamíříme ke stolku.

„Můžeme si sednout venku?“ ptá se Ethan.

„Ani náhodou, dneska je tam snad sto stupňů,“ odpoví Miles a zavrtí hlavou.

„Ale my nechceme sedět s váma,“ konstatuje Ethan věcně.

Snažím se potlačit smích, ale Miles na to zareaguje, aniž by ztratil glanc. „Tak dobře. Vy dva si sedněte tamhle a já budu sedět se slečnou Penelope.“

Ethan přikývne a oba s Kaiem zamíří ke druhému stolku. „A to jsem si myslela, že děti se chovají hrozně jen ke svým rodičům.“

Miles se zasměje. „Kéž by. Jsem s Ethanem často. Se sestrou jsme si hodně blízcí, navíc je vdaná za mého nejlepšího kamaráda. Takže když nejsem v práci nebo na hřišti, jsem většinou u nich doma.“

„Máte ještě další sourozence?“

„Ne, jenom Eloise. A co vy?“

„Jen jednoho bratra.“

„Ach ano, toho ze speciálních sil. O tom jste se předtím nezmínila.“

Zazubím se. „Už tam nepracuje.“

Z kornoutku mi začne kapat zmrzlina a já ji rychle začnu olizovat, abych se nepobryndala. Uslyším tiché zalapání po dechu, a když vzhlédnu k Milesovi, vidím, jak se na mě dívá doširoka otevřenýma očima. Odtáhnu kornout od úst, protože si uvědomím, jak u toho nejspíš vypadám.

Miles ke mně natáhne ruku a otře mi nos. „Promiňte, ale měla jste tam šmouhu od zmrzliny.“

„Aha, jasně. Díky.“ Usmívám se a potřesu hlavou.

„Takže váš bratr je bývalý člen SEAL. Jste si blízcí?“ zeptá se Miles.

„To jsme. I když nebydlíme blízko sebe, často si voláme.“ I když to zdaleka není tak často, jak bychom si oba přáli. Navíc jsou naše hovory obvykle věcné, plné varování a zásadních informací. Tohle je poprvé, co nás Quinn přesunul tak blízko svého bydliště. Doufám, že to znamená, že se budeme vídat častěji.

„To je dobře. Volal jsem Eloise každý týden, když jsem sloužil v Coloradu. Vždycky jsme si byli blízcí. Naše matka zemřela, když nám byly pouhé čtyři dny, takže jsme žili s naší babičkou poté, co se náš otec zdekoval. Babička pořád bydlí ve městě. Určitě se s ní seznámíte, Bůh vám pomáhej.“

„Proč?“ zasměju se.

„Babička je úžasná, ale je to strašná drbna. Pravděpodobně už zná celý váš životní příběh. Řeknete jednomu člověku jednu věc, a Donna to během několika minut taky ví. Je jako starostka.“

Silně pochybuju, že by znala můj životní příběh, protože je celý smyšlený, ale určitě je to úžasná žena, když vychovala svoje vnoučata.

„Je mi líto, co se stalo s vaší maminkou, a už se nemůžu dočkat, až se setkám s Donnou.“

Miles se uchechtne. „Budete toho litovat, ale díky. Eloise a já jsme měli štěstí, že jsme měli takovou babičku. Je vážně skvělá. A co vaši rodiče?“

Mí rodiče mě odstřihli, když jsem otěhotněla, a nikdy se nesetkali s Kaiem. Bez ohledu na to, jak moc se mě Quinn před nimi snažil bránit, v jejich očích jsem vždycky byla hříšnice, která je nenapravitelná.

Nevadilo jim, že můj bratr přivedl svoji dívku do jiného stavu ještě před svatbou. Quinn je pro ně zkrátka dokonalý.

Ale nic z toho Milesovi neřeknu. Místo toho se rozhodnu alespoň pro část pravdy.

„S rodiči se nestýkám od té doby, co se mi narodil Kai, takže…“

„To je mi moc líto, slečno Penelope.“

Pokrčím rameny. „To je v pořádku, mám hezký vztah s bratrem. Prosím, nemohli bychom si tykat? Jsem Penny.“

Usměje se a já znovu ucítím motýlky v břiše. „Zmínila ses, že jsi vyrůstala v Severní Karolíně, ale Kai mluvil o tom, jak jste se sem přestěhovali z Tennessee.“

Naštěstí je to asi jediné místo, kde si Kai pamatuje, že jsme žili. Když jsem odešla z Chicaga, jeli jsme do Severní Karolíny a pak asi na tři měsíce do Kalifornie, než se vyskytlo něco, co zalarmovalo mého bratra, takže jsme se museli znovu přestěhovat.

Potom nás Quinn přesunul do malého městečka v Oregonu, které se jmenovalo Rose Canyon. Žili jsme tam asi dva roky a moc se mi tam líbilo. Ale pak jsem udělala tu chybu, že jsem staré kamarádce poslala fotku. O dva dny později mi napsala esemesku, ve které mi sdělila, že obchodní partner mého bývalého jí nabídl 250 tisíc dolarů za jakékoli informace o mně. Byla na mizině a potřebovala peníze. Takže nás prodala, ale dala mi vědět, jakmile měla peníze, abych mohla vypadnout.

Jackson, bratrův šéf, dorazil za šest hodin a přestěhoval nás. Tehdy jsme jeli do Texasu, kde jsem to nesnášela, takže mě Quinn přesunul do Tennessee. Zůstala jsem tam jeden rok a bylo to dobré, ale pak… nás nějakým způsobem zase našli.

A teď jsme tady a já netuším, jak dlouho zde budeme moci zůstat, než přijde čas na další útěk.

„Jo, byli jsme tam asi rok.“

„Co jsi tam dělala?“

Vím, že se jen snaží být zdvořilý a konverzovat, když spolu sedíme u stolu, ale jedna moje část stále pochybuje…

Co když ví, kdo jsem?

Co když není tím, za koho se vydává?

Racionálně vím, že to zní směšně. Vždyť je z Ember Falls. Vyrostl tady. Je tu jeho rodina. Je to zatracený ředitel střední školy a nepodniká ve stejné branži jako Edward.

To všechno vím.

Ale i tak nikomu a ničemu nevěřím.

„Hlavně pracovala.“

„Aha, takže ty jsi potulná baristka?“ zavtipkuje, než si dá do pusy zmrzlinu.

Směju se a udělám to samé. Rozhodnu se opřít o náš krycí příběh, který jsme společně s Quinnen vymysleli. Držet se scénáře.

„Ne, vzdala jsem se krysího závodu a přestěhovala se do malého městečka, abych se mohla soustředit na to nejdůležitější – na Kaie.“

„V Tennessee se pořádají krysí závody pro baristy?“

„To by ses divil.“ Odvracím zrak a doufám, že tím jeho vyptávání skončí.

„Mami! Mami! Může jít Ethan k nám domů?“ ptá se Kai s nadějí v hlase a já bych si přála, abych mu jeho přání mohla splnit.

„Dneska ne, Kaii. Všude máme plno krabic a já musím brzy do práce.“

Jeho tvář zesmutní. „Ale…“

„Možná za pár dní, až vybalíme všechny věci a trochu se usadíme,“ snažím se ho utěšit.

„Fajn,“ zamumlá a tváří se sklíčeně.

Miles se do toho vloží. „Poslouchej, Ethan ti nikam neuteče, a až jeho máma odjede do porodnice, zůstane u mě. Možná bychom se mohli všichni tři sejít na kluzišti nebo vymyslet něco jiného, aby se Ethan se svým starým strýcem nenudil.“

Musím se tomu v duchu smát, ale zdá se, že Kaiovi se ten nápad zamlouvá. „Vážně?“

Miles přikývne. „Rozhodně. Myslím, že to bude sranda…“

Ale způsob, jakým se na mě podívá, mě nutí přemýšlet, jestli má na mysli zábavu pro Kaie a Ethana, nebo spíš pro sebe.

3. kapitola

Miles

Dokončím svůj dvanáctikilometrový běh v rekordním čase. Teče ze mě pot, ale je mi to úplně jedno. Mohl bych klidně uběhnout dalších dvanáct kilometrů, kdybych musel.

Běhání mi dává pocit, že žiju. Všechno a všechny kolem sebe vypnu. Soustředím se jen na sebe a na své dýchání.

Je v tom rytmus, určitá kadence, která mi umožňuje uniknout před vtíravými myšlenkami a starostmi. Soustředím se výhradně na povrch, po kterém běžím.

Právě se protahuju, natahuju ruce k nebi, otevírám plíce, když uslyším hlasité hvízdnutí. „Čau, svalouši, vypadáš sexy. Jsi k mání?“

Otočím se a vidím Everetta, jak se vyklání z okénka svého trucku. „Jenom pro tebe,“ zazubím se.

Uchechtne se. „Přijdeš večer na trénink?“

„Já trénuju pořád.“

„Jo, jo. To proto, že nemáš žádnej život.“

„Od tebe to sedí,“ odseknu.

Everettův život je jeho firma a pečování o mámu.